

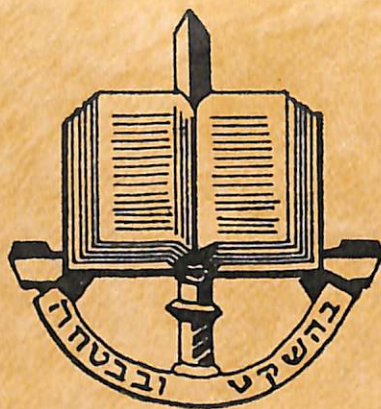
יזכר

סגן דוד מרדכי

יזכר

יזכר עַם יִשְׂרָאֵל אֶת בְּנָיו וּבְנֵי
אֶשֶׁר חָרְפוּ נַפְשָׁם בְּמִאֲזַק עַל הַמְּדִינָה - בְּדֶרֶךְ
יֶאת חִילִי צָצַץ הַגֵּנָה לְיִשְׂרָאֵל
אֶשֶׁר נִפְלוּ בְּמִלְחָמוֹת יִשְׂרָאֵל.
יזכר יִשְׂרָאֵל וְיִתְבַּרַךְ בְּזֵרְעוֹ וְיֵאָבֵל
עַל זֵיו הַנְּעֻלָּוִיִּם וְחִמְדַּת הַגְּבוּרָה וְקְדוּשַׁת
הַרְצֵן וּמִסִּירוֹת הַנִּפְעָל אֶשֶׁר נִסְפוּ בְּמַעֲרָכוֹת
הַנְּעֻדוֹת.
יְהִיו גְּבוּרֵי הַדְּרוֹר וְהַנְּצַחֵן הַנֶּאֱמָנִים
וְהַתְּמִיזִים חֲתוּמֵי בֶלֶב יִשְׂרָאֵל לְדוֹר דוֹר.

סגן דטור מרדכי

בן יציר ודורה

טלד ב-24.5.53

בישראל

נפל בקרב הבלימה

במלחמת יזע-הכיפורית (8.10.73)

מוטי נולד בראשל"צ בשנת 1953.

למד בבית הספר היסודי ה"ארי" בראשון, שם עשה חיל בלימודים. אחרי כחה ה' החליט כנראה בהשפעת החברים - ללכת לפנמ"צ, אביו התנגד, אך מוטי בדרכו ובעקשנותו הצליח לשכנע את הוריו בצדקתו. לדברי אביו של מוטי כל הזמן הייתה לו תחושה שמהו עומד לקרות למוטי - אחרי מלחמת ששת הימים כשידע שקצינים רבים נהרגו במלחמה - לא רצה שמוטי ילך לפנימיה וגם כשצריך היה לחתום על הקבע של מוטי - היה הדבר כרוך במריבה גדולה בבית.

אחרי גמר בית הספר התיכון, חשב מוטי ללכת לקורס טיס הוא אומנם קבל זימון אך נתגלה אצלו פגם בעין והוא נפסל - מוטי התאכזב מאד והחליט ללכת לשריון. חיל השריון התאים למוטי יותר מכל אחד אחר - הוא הצליח לכל אורך הדרך - והיה בין המצטיינים בקורסים השונים. מוטי אהב את הסנקים וגם כמט"ק וכמ"מ נהג לטפל בעצמו בטנק ולעזור לחייליו בניקוי הכלי.

אחת מתכונות היסוד של מוטי היה טוב ליבו ומיזגו הטוב - אי אפשר היה שלא לאהוב אותו - כמ"מ ידע למצוא את שביל הזהב ולהיות חבר ומפקד באחת. גם החיילים וגם הקצינים אהבו והעריכו אותו מאוד. המג"ד של מוטי נהג לאמר שממנו יצא מפקד גדול!

מוטי, היה סגור מאד בבית, אהב את הבית, אהב להביא חברים כשהיו בקורסים קרוב לראשון נהג לארח בביתו את כל השריונרים מהפנמ"צ - היו ישנים על הרצפה ואוכלים את האוכל של אמא שמוטי אהב כל כך....

בפעם האחרונה היה בבית בראש השנה - ביום שעמד לחזור לצבא - השאיר את כל תעודותיו ומסמכיו השונים וכן את שעונו, כששאל אותו אביו לפרש הדבר מוטי חיך אליו ואמר: "אבא'לה, תהיה מלחמה" - אמר והלך....

ב - 6.10 משפרצה המלחמה ישב גדודו של מוטי בגזרה הצפונית של התעלה. פלוגתו של מוטי לחמה בגזרת מפרקת, גזרה הידועה בניצות הרבות המצויות בה. כשהחלה המלחמה, ומטוסי האויב החלו לרדת על התעוז בו ישבה הפלוגה היה מוטי הראשון לתפוס את היוזמה בידיים, הוא שנתן את הפקודה לזוז והיה אף הראשון לירות לעבר המטוסים.

בשעות הראשונות של המלחמה מחלקתו של מוטי ירחה הן על כוחות חי"ר שבשטח והן לכוון "רמפות" האויב - מספרים אנשי הצות שלו: "בקשר שמענו כל הזמן על חברה שנהרגים ונפצעים מטח של סאג'רים נע לעברנו וארטילריה כבדה ירדה בכל מקום, מוטי הצליח לשמור על קור רוחו ולנווט אותנו באמנות בלתי רגילה, עשרות פעמים כמעט נפגענו ובזכות פקודותיו הבוטחות של מוטי לנהג הטנק הצלחנו להתחמק".

אומר רוני התותחן - "ברגעים הראשונים איבדתי את העשתונות, מוטי חש בכך ובשלוה הסביר לי על מבנה התותח על דרך כווננו ואיודו - לרגע נדמה היה לי שאני נמצא בקורס תותחנות".

- 2 -

באחת הפעמים כשמוטי נהן פקודה לנהג לנוע שמאלה על מנת להתחמק מטיל נכנס הטנק לתוך ביצה והחל לשקוע, בשלב זה קבל מוטי רסיס מתחת לעינו ופניו התמלאו בדם. הוא כבר החל לחדרך את אנשי הצוות כיצד יסתדרו בלעדיו, אבל לבסוף צחק ואמר שזוהי סתם סריטה והמשיך להלחם. הוא קרא לסמל המחלקה לבוא לחלץ את הטנק השוקע, ירד ממטנק, חבר את שני הטנקים ואז קבל הטנק של דני סמל המחלקה פגיעה ישירה והחל בוער.

מוטי קפץ לתוך הטנק הבווער והצליח לחלץ את דני ואת אנדרוי (שנפטר בו במקום מפצעיו) את השניים האחרים לא ניתן היה לבר לחלץ אף על פי שמוטי חזר מספר פעמים לטנק לבסוף לקח מוטי את דני שנשרף בצורה קשה ביותר, ונשאו על גבו החסון מספר קילומטרים רגלי, עד שפגש בטנק שעבר בשטח העלה עליו את דני - שפונה בהמשך לבי"ח שם הצילו את חייו.

בסוף הלילה הראשון לליחמה כשנותר רק טנק אחד בפלוגה, עלה מוטי על בטנק יחד עם עוד שלושה קצינים אחרים מהגדוד. בטנק זה לחם עד שנפגע הטנק ונפגעו כל אנשי צוותו. במשך חדשים היה בחזקת נעדר, הוריו קרוביו וסבריו קיוו שמוטי חי בשבי המצרים, ואז ב - 22.3 נכנסו אנשי הרבנות לאזור "מכשיר" "ממוטל" שנמצא על גבול הגזרה הצפונית והמרכזית שם נמצא הטנקזשרוף.

מוטי נקבר ביום ראשון 31.3 ה' בניסן תשל"ד. השם יקום דמר.

חנוני לעיון לשנה אמו: —

215487 סגנון דער קורדכי זיל

על חלקי המעשה המעשה לעון לעומת המעשה ואומיילוב.

חלקו חואר המעשה: —

במלחמה וכל המבוקשים לאחד לכל נוסדו לעולם ואם מפלל מעלה
 חתונתו כיום 7 אוי 77 לבנות פשוט כמות נוסד חתונתו שואר
 במצב הקנין.
 הקטורה כללה את נוסדו המעלה — דין נוסד דבר זיל, סגנון מעלה
 הפלוגה — סגנון נוסד נוסד מעלה — סגנון מעלה זיל
 ומקדו מעלה נוסד — סגנון מעלה זיל, סגנון מעלה זיל
 לעונה זה סגנון מעלה זיל, סגנון מעלה זיל
 כיום ב' 6 אוי 77 על סגנון מעלה זיל, סגנון מעלה זיל
 נוסד מעלה זיל, סגנון מעלה זיל, סגנון מעלה זיל
 נוסד מעלה זיל, סגנון מעלה זיל, סגנון מעלה זיל
 נוסד מעלה זיל, סגנון מעלה זיל, סגנון מעלה זיל
 נוסד מעלה זיל, סגנון מעלה זיל, סגנון מעלה זיל

מדינת ישראל
 חתונת המעלה זיל
 סגנון מעלה זיל
 חתונת המעלה זיל
 סגנון מעלה זיל

פרויקט הנצחה

מרדכי (מוטי) רטר

נולד - 24.5.1953
נהרג - 8.10.1973

מגיש:

דודי הראל
פל' "ארז"
תאריך: 3/10/73

תוכן העניינים:

גלעד 'יד לשריון'

1. מלחמת יום הכיפורים

2. עוז לעמו יתן

3. הקרב על חמוטל

4. מוטי בטנק הקצינים

עמותת "יוד לשריון" בלטרון

מ.א. 2145487

סגן רטר מרדכי ז"ל

בן דורה ומאיר

נולד ב-ישראל
24.5.1953

קיבל עיטור העוז

נפל ב-08/10/73
יב תשרי תשלד

בשרותו ב-גד' 198
מלחמת יום כיפור
סיני ותעלת סואץ
"חמוטל"

נקבר ב-ראשון לציון

צבאית, משום שהכיר בחשיבות ההכשרה שמעניקה הפנימיה לבוגריה ומשום שאהב את חי הצבא וראה בהם את ייעודו. אמנם הוריו התנגדו לתוכניתו זו, אך בהיותו עצמאי בדעותיו. עקשן ודבק במטרות שהציב לעצמו, הצליח לשכנע את הוריו בצדקתו. מיד התערה בחיי הפנימיה, שדרשו מאמץ כפול ומכופל מן החניכים, שכן השילוב של לימודים עם אימון צבאי מעמידים את החניך בלחץ פיסי ורוחני ובלחץ של זמן. הוא עמד בכל הדרישות, נחשב

המשך ...

מרדכי (מוטי), בן דורה ומאיר, נולד ביום ו' בסיון תשי"ג (24.5.1953) בישראל. הוא למד בבית-הספר היסודי "בארי" בראשון-לציון והמשיך את לימודיו בפנימיה הצבאית שליד בית-הספר הריאלי בחיפה, וסיים את לימודיו במגמה הביולוגית. הוא היה תלמיד טוב ועשה חיל בכל המקצועות, אך במיוחד אהב את מקצוע הביולוגיה. כשהגיעה שעתו להמשיך את לימודיו בבית-הספר התיכון החליט להירשם לפנימיה

עמותת "ייד לשריון" בלטרון

מ.א. 2145487

סגן רטר מרדכי ז"ל

בן דורה ומאיר

התחיל לאהוב מאוד את אורח החיים ואת העבודה בחיל זה ואת ההווי של צוות הטנק. הוא השתלם בקורס מט"קים, ונשלח לקורס קצינים ואחר כך השתלם בקורס קציני שריון. בכל הקורסים היה בין החניכים המצטיינים. הוא אהב את הטנק ונהג לטפל בו בעצמו במסירות רבה, וגם כשהיה לקצין המשיך לעזור לחייליו לטפל בו. את רוב תקופת שירותו עשה בסיני, עלגדות תעלת סואץ. הוא היה קצין מעולה ואיש מקצוע טוב, ולמרות שהקפיד על משמעת צבאית ודרש ביצוע מושלם, ידע למצוא את שביל הזהב ביחסיו עם חייליו והיה להם מפקד וחבר כאחד. הוא היה קשוב לבעיותיהם והשתדל לעזור להם ככל יכולתו. כשפרצה מלחמת יום הכיפורים היה עם גדודו בגזרה הצפונית של תעלת סואץ, ובצהרי היום, כשהחלו מטוסי האויב להפציץ את המוצבים, היה אחד הראשונים שגילו יזמה והתעשתו. הוא נטל את הפיקוד, נתן פקודה לזוז והחל להשיב אש לעבר מטוסי האויב. מעשי גבורתו

תלמיד טוב וחניך מעולה והיה חברותי. עליז ואהוד על חבריו. בפנימייה למד את משמעות האחריות הקולקטיבית ואת הצורך לוותר על הנוחות הפרטית למען הכלל, ואלה שמשו נר לרגליו בהמשך דרכו. הפנימייה הצבאית עצה את דמותו וחשלה אותו ובה חונך לאהבת האדם והיה נכון להיחלץ מכל מקום ומכל מצב לעזרת הזולת. טוב לבו ומזגו הטוב היו מתכונותיו הבולטות. גם לאהבת הארץ חונך והרבה לערוך טיולים ומסעות ברחביה. הוא אהב מאוד את משפחתו. ואת חופשותיו העדיף לבלות בבית. בשעות הפנאי נהג להאזין למוסיקה טובה, לקרוא שירה ולהרחיב את ידיעותיו בתחום הביולוגיה יחד עם זאת לא הסתגר, אלא הרבה לארח חברים, להאכילם מטעמים שבשלה אמו ולהלינם אצלו. מרדכי גויס לצה"ל בתחילת נובמבר 1971 והוצב לחיל השריון. לאחר שהסתבר שאינו מתאים לקורס טיס בשל ליקוי בראייה. תחילה היה מאוכזב מעט, אולם עד מהרה מצא את מקומו בחיל השריון,

המשך ...

עמותת "ייד לשריון" בלטרון

מ.א. 2145487

סגן רטר מרדכי ז"ל

בן דורה ומאיר

אותם. ולאחר מכן הצטרף לטנק אחר כנהג. לאחר יומיים נפגע ונהרג. במעשיו אלה גילה אומץ-לב. קור-רוח ואחוות-לוחמים". הרמטכ"ל ציינו לשבח על דבקות במשימה. רצון לחימה ואומץ-לב. להלן תיאור המעשה:
יום-הכיפורים לאחר שכל טנקי הפלוגה יצאו מכלל פעולה. התארגנה ביום 7 באוקטובר 1973, קבוצת קצינים כצוות טנק היחידי שנשאר במצב תקין. הקבוצה כללה את מפקד הפלוגה - סרן נועם דביר ז"ל, סגן מפקד הפלוגה - סגן יובל נריה. מפקד מחלקה - סגן מרדכי רטר ז"ל ומפקד מחלקה נוסף - סגן מרדכי פיין ז"ל. מאוחר יותר הצטרף לצוות זה סרן יורם אופיר ז"ל, שהיה קצין המבצעים בגדוד. ביום ב' 8 באוקטובר 1973 עבר סגן יובל נריה מטנק זה לפקד על טנק אחר. "טנק הקצינים" השתתף בקרבות יום ה-8 באוקטובר 1973 ליד גשר "פירדן" ומאוחר יותר באותו יום. בהתקפה על "מכשיר" ו"חמוטל". שם נפגע הטנק

משתקפים היטב בתאור המעשה שפורט בציון לשבח שהעניק לו הרמטכ"ל ובתעודת "עיטור העוז" שהוענק לו. הוא נפל בקרב ביום י"ב בתשרי תשל"ד (8.10.1973) והובא למנוחת-עולמים בחלקה הצבאית של בית-העלמין בראשון-לציון. השאיר אחריו הורים ואחות. לאחר נופלו הועלה לדרגת סגן והוענק לו "עיטור העוז" על גבורתו במלחמה. בתעודת העיטור כתוב לאמור: "לאות ולעדות כי סגן רטר מרדכי ז"ל גילה גבורה במילוי תפקיד קרבי תוך חירוף נפש תיאור המעשה: ביום 6 באוקטובר 1973 שימש סגן מרדכי רטר ז"ל כמפקד מחלקת טנקים באזור קנטרה. תוך כדי לחימה נפגעו הטנק שלו והטנק של סמל המחלקה. למרות פציעתו נכנס סגן מרדכי רטר ז"ל לטנק הסמל שבער, חילץ את אנשי הצוות ובתוכם סמל המחלקה. שהיה פצוע קשה - וכל זאת תחת אש האויב. סגן מרדכי רטר ז"ל. נשא על גבו את סמל המחלקה הפצוע למרחק של כ-3 קילומטרים. עד לטנק שפינה

המשך ...

עמותת "ייד לשריון" בלטרון

מ.א. 2145487

סגן רטר מרדכי ז"ל

בן דורה ומאיר

תוך כדי הסתערות וכל צוותו
נהרג. במעשים אלה גילו
הקצינים דבקות במשימה,
רצון לחימה ואומץ-לב".
משפחתו הנציחה את שמו
על-ידי הקמת חדר הנצחה
בביתם; בחוברת "במחנה"
פורסמה רשימה ובה דברים על
דרך לחימתו ועל אומץ-רוחו.

גלעד

עמותת "ייד לשריון" בלטרון

לאות ולעדוֹת

כי 2145487 סגן רטר מרדכי

גילה גבורה במילוי תפקיד
קרבי תוך חירוף נפש.

תאור המעשה

ביום 6 באוקטובר 1973 שימש סגן מרדכי רטר ז"ל כמפקד מחלקת - טנקים באיזור "קנטרה". תוך כדי לחימה נפגעו הטנק שלו והטנק של סמל המחלקה. למרות פציעתו נכנס סגן מרדכי רטר ז"ל לטנק הסמל שבער, חילץ את אנשי-הצוות, ובתוכם סמל-המחלקה, שהיה פצוע קשה - וכל זה תחת אש האויב. סגן מרדכי רטר ז"ל נשא על גבו את סמל המחלקה הפצוע למרחק של כ-3 ק"מ, עד לטנק שפינה אותם ולאחר מכן הצטרף לטנק אחר כנהג. לאחר יומיים נפגע ונהרג. במעשיו אלה גילה אומץ-לב, קור-רוח ואחוות-לוחמים.

על מעשה זה הוענק לו

עיטור העוז

לפי חוק העיטורים בצבא הגנה לישראל תש"ל-1970

רב אלוף מרדכי גור
ראש המטה הכללי

אייר תשל"ה
מאי 1975

"עמו עוז ותושיה לו"

(איוב י"ב ט"ו)

הרקע למלחמת יום הכיפורים:

לאחר ההצלחה במלחמת ששת הימים, שקעה הארץ אל תוך אופוריה ש"צהל כל יכול" ושהעליונות שלו מובטחת בכל מצב.

תחושת האופוריה הזו גרמה, כנראה, לשאננות מופרזת אצל אנשי המודיעין ומנהיגי המדינה. על אי ההכרה בעובדות ועל האופוריה המוגזמת, שילמנו במלחמת יום הכיפורים, שהחלה בהתקפת פתע מצרית - סורית ב-6 באוקטובר 1973 ונמשכה עד 24 באוקטובר 1973.

לאחר מלחמת ההתשה הצטיידו צבאות מצרים וסוריה בציוד רוסי רב. כבר ב-1972 החליטו מנהיגי מדינות ערב לצאת למלחמה בישראל (אף על פי שהכירו במגבלות הכח והיכולת של צבאם).

באביב 1973 החליטו לדחות את המלחמה לסתיו- כך שסוריה תשלים קליטת ציוד חיוני כגון: סוללות טילי קרקע-אוויר וטנקי גישור לצליחת תעלות נייט.

המלחמה היתה לא רק בין ישראל ומצרים וסוריה, אלא גם נגד מדינות ערב הרחוקות יותר. במהלך המלחמה הצטרפו לכוחות הלוחמים שתי דיוויזיות שריון וחטיבת רגלים עירקית, דיוויזית שריון מוקטנת ירדנית וכוחות נוספים ממדינות ערב השונות.

כוחות צה"ל ביססו את סיכויי ההתראה שלהם על עוצמת חיל האוויר, על כוחות כוננות יבשתיים סדירים ועל גיוס כוחות המילואים וכן על הציפיה לקבל בעוד מועד התראה אמינה מן המודיעין.

עוז לעמו יתן

בפרוץ המלחמה היה מוטי רטר עם מחלקת הטנקים שלו מדרום למעוז "מיפרקת", מנהל קרב שהיה מרוכז ואינטנסיבי מרגע לרגע על הגנת המעוז. גזרת קנטרה, שהותקפה וסוכנה ראשונה- כבר שלחה קריאות עזרה באותן שעות בקשר. מוטי תפס עמדת ירי והחל לירות ברמפות המצריות שמצידה השני של התעלה הצרה, באזור זה, ועשה הכל כדי להדוף את התקדמות החייר המצרי במימי התעלה.

פלוגתו נפגעה במהירות, כמעט שלא נותרו עוד טנקים תקינים. מוטי החל לנוע בזהירות צפונה, אל עבר הביצות, כדי להקהות את חוד ההתקפה על המעוזים ושקע עם הטנק בביצה.

הוא קרא לעזרתו את דני, סמל המחלקה, שהטנק שלו היה כשיר. וכאן מתחיל אותו פרק של "אומץ לב רב, קור רוח ואחוות לוחמים" כהחלטת הועדה הצבאית לעיטורים: קטע מדויק מתוך פרוטוקול דיוני וועדת ההמלצות מעיד בפני הוועדה- דני, סמל המחלקה.

שאלה: ספר לנו מה היה שם.

תשובה: דבר ראשון, ללא מוטי לא הייתי כאן. באמת. הטנק שלו שקע ואני ניגשתי לחלץ אותו. בזמן קשירת כבל החילוץ בדיוק, חטפנו טיל. גם הוא נפצע. לא קשה. הוא הוציא אותי מהטנק ולאחר מכן הוציא את התותחן, שאר הצוות נהרג. התותחן סבל מכוויות בצורה רצינית ולאחר מכן נפטר.

שאלה: ירו עליכם בעת החילוץ?

תשובה: כן, גם כשהוא כרא לי לעזור, הוא אמר לי שאבוא בזהירות רבה, כי המקום מטווח מאוד.

שאלה: היה חייר מצרי קרוב בזמן החילוץ?

תשובה: כן. היה חייר במקום. גם הטנק שלי נפגע מחייר. הוא הוציא אותי מהטנק. רציתי לקחת נשק ולעשות את הדברים האחרונים שיכולתי. הוא תפס אותי והכניס אותי לגומה ושמר עלי, שלא אזוז משם יותר. לאחר מכן דאג שאגיע לאחור לטנק של המ"פ נועם דביר ז"ל (שנהרג כעבור יומיים, ביחד עם מוטי בטנק הקצינים).

שאלה: מה זאת אומרת דאג?

תשובה: הוא לקח אותי לאחור. הוא סחב אותי.

שאלה: איזה מרחק נשא אותך?

תשובה: שני קילומטר. לא, שלושה. עד שהגענו לטנק של נועם ומשם הוא התקשר בקשר וטנק תקין בא לקחת אותי אחורה.

שאלה: בזמן החילוץ ירו עליכם נק"ל?

תשובה: ירו עלינו כל מיני דברים.

שאלה: כאשר הטנק שלך נפגע, מה קרה לצוות שלך?

תשובה: הצוות נהרג.

שאלה: מה קרה לצוות שלו?

תשובה: שלושתם בסדר.

שאלה: הם עזרו לו?

תשובה: הם עלו על הטנקים והוציאו את התותחן, שאח"כ מת, ואחר כך עלו על טנק ואחר כך הוא סחב אותי לאחור.

מנקודת הפיננסי פנה מוטי אחורה, ושב אל האש שעל המים. כעבור יומיים נהרג בטנק הקצינים, שנלחם בגזרה המרכזית...

הקרב על חמוטל :

חמוטל היא גבעת חול מוארכת. כ-5 ק"מ אורכה וק"מ אחד רוחבה. הכביש מטסה לאיסמעליה מעפיל עליה ועובר בכעין אוכף החוצה אותה לשניים.

כביש זה הוא אחד המקומות המעטים בהם ניתן להעפיל אל חמוטל, שכן רובו של המדרון המזרחי של הגבעה תלול וחולי מאוד. רק טנקים עשויים להתפס בו וגם הם - בקושי רב.

ראש הגבעה הוא מישור המשתפל במתינות מערבה פרט למקום אחד שם נוצר קפל עמוק בפני השטח. בקפל זה, כפי שהתברר מאוחר יותר, הסתתרה יחידת חי"ר מצרית חמושה בנשק נ"ט רב.

בשעות אחר הצהריים של ה-8 לאוקטובר נערכה ההתקפה הראשונה על חמוטל. הטנקים ספגו אש נ"ט יעילה ובשעות החשיכה הם נסגו מפאת מחסור בנשק נ.א., כשהם מותירים מאחוריהם את טנק הקצינים השרוף ואת 4 אנשי צוותו ההרוגים. אנשי הצוות נחשבו לנעדרים עד אשר ב-22 במרץ 1974, הגיעו אנשי הרבנות ומצאו את 4 אנשי הצוות ההרוגים בטנק השרוף.

"טנק הקצינים" היה הטנק היחידי מפלוגתו של נועם דביר ז"ל שהיה כשיר גם לירי וכם לתנועה, ו-4 מקציני הפלוגה הצוותו עליו והמשיכו להלחם בו.

ושמותיהם:

מ"פ	סרן נועם דביר ז"ל
סמ"פ (הוחלף ע"י-)	סגן יובל נריה
קצין האג"מ הגדודי.)	סרן יורם אופיר ז"ל
מ"מ	סגן מרדכי פיין ז"ל
מ"מ	וסגן מרדכי רטר ז"ל

מוטי בטנק הקצינים

"טנק הקצינים" המפורסם של חזית הדרום, טנק שכל צוותו קצינים צעירים, נפגע בפגיעה ישירה ב-8 באוקטובר. הטנק, שהשתתף בהתקפה הגדולה הראשונה של אוגדת ברן, נכנס תוך כדי לחימה למיגן נ"ט מצרי. כל צוותו נהרג במקום.

נהג הטנק היה סגן מוטי רטר, מ"מ בשריון. צוותו היו כולם קצינים, שנותרו לבדם מן הפלוגות שנכחדו בקרב הבלימה הראשון, הנורא, קרב הגנה על המעוזים שבגיזרת התעלה הצפונית. "זה היה היום", אמר אחר כך קצין, "כאשר היו יותר קצינים מאשר טנקים".

יש משום צדק הסטורי טראגי בכך שמוטי (איש לא קרא לו מעולם סגן רטר) נהרג בחברת הטובים שברעין, בחברת היקרים שבאחיו הלוחמים. כל שנות בחרותה הוא היה כאילו סמל לאחוות לוחמים. האם ארבע שנות התכנחותו ולימודיו בפנימיה הצבאית ובבית הספר הריאלי בחיפה הם אשר עיצבוהו כך? האם טבעו היה זה, המזעיקו בכל מקום ובכל מצב לעזרת הזולת?